

Του **ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ**
e.panagiotou@realnews.gr

Ο Ντόναλντ Τραμπ δείχνει ότι δεν επηρεάζεται απλώς από προσωπικές συμπάθειες και αντιπάθειες, αλλά ότι λειτουργεί στη βάση των συγκεκριμένων αντιλήψεων και οι αποφάσεις του επηρεάζονται σε μεγάλο βαθμό από αυτές. Ναι μεν δεν αγνοεί (αντιθέτως, ως επιχειρηματίας και γνωρίζει και φροντίζει) το οικονομικό σκέλος και το όφελος για τις ΗΠΑ από τις συμφωνίες που σχεδιάζει, αλλά είναι λάθος να τον ερμηνεύει κανείς μονοδιάστατα. Από την αρχή (και πριν από τις εκλογές) ήταν ορατό ότι δεν συμπαθεί τον Ουκρανό Πρόεδρο **Βολοντίμιρ Ζελένσκι**. Το φθινόπωρο είχε πει χαρακτηριστικά ότι... τον θαυμάζει «διότι είναι ο καλύτερος πλασιέ, αφού κάθε φορά που έρχεται στη χώρα φεύγει με 60 δισ. δολάρια... Θέλει να κερδίσουν οι Δημοκρατικοί αυτές τις εκλογές τόσο πολύ. Αλλά εγώ θα το χειρίζομαι διαφορετικά, μπορώ να πετύχω την ειρήνη». Κατηγορούσε για τον πόλεμο Ρωσίας - Ουκρανίας τόσο τη διοίκηση Μπάιντεν όσο και τους Ευρωπαίους, ενώ σταθερά ενοχοποιεί τον Ζελένσκι ότι συνεχίζει έναν άχρηστο πόλεμο: «Αγαπώ την Ουκρανία, αλλά ο Ζελένσκι έχει κάνει απαίσια δουλειά. Η χώρα του είναι διαλυμένη και εκατομμύρια έχουν πεθάνει άσκοπα και το συνεχίζει». Λίγο ενδιαφέρει τον Πρόεδρο Τραμπ αν θα του προσάψουν (κάτι που ήδη συμβαίνει) ότι στηρίζει τον Ρώσο Πρόεδρο, **Βλαντιμίρ Πούτιν**, ο οποίος για την «όλη Δύση» πρέπει να πτηθεί. Ο Τραμπ αντιλαμβάνεται ότι αυτό είναι πολύ δύσκολο έως αδύνατο να συμβεί. Επίσης δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι η ηγεσία των ΗΠΑ θα ήθελε ήττα της Ρωσίας προς όφελος της Ουκρανίας και των στενών συνεργατών της στην Ευρώπη, τους οποίους η σημερινή αμερικανική οπτική χωρίζει σε δύο ομάδες: Εκείνους που δρουν παραδοσιακά κατά μιας ισχυρής Ρωσίας (Βρετανία, Γαλλία, Ιταλία μαζί με τις μικρότερες Ολλανδία, Δανία) και εκείνους που δρουν υπό τον φόβο κατοχής τους από τη Ρωσία: Πολωνία, χώρες της Βαλτικής συν τις σκανδιναβικές, που, φοβισμένες από την εισβολή, έσπευσαν να ξεχάσουν την παραδοσιακή ουδετερότητα (Σουηδία, Φινλανδία) και να γίνουν μέλη του ΝΑΤΟ. Όμως το ΝΑΤΟ με τη σημερινή του μορφή τίθεται εν αμφιβόλω από τις ΗΠΑ που το δημιούργησαν και ουσιαστικά το κατευθύνουν. Η αμερικανική διοίκηση ζητά από τις χώρες-μέλη μεγαλύτερες εισφορές, μεγαλύτερη συμμετοχή και ευθυγράμμιση με τις προτεραιότητες που θέτουν οι ΗΠΑ.

Τι πραγματικά θέλει

Δεν είναι ακόμα εντελώς σαφές τι θέλει να αλλάξει στον κόσμο ο Πρόεδρος Τραμπ. Φαίνεται καθαρά ότι εφαρμόζει με τον τρόπο του το Make America Great Again επιβάλλοντας δασμούς προκειμένου να ενισχύσει τα αμερικανικά προϊόντα και επανατοποθετώντας τις ισορ-

Γιατί ο Τραμπ κήρυξε πόλεμο στον Ζελένσκι

Στο ρωσο-ουκρανικό μέτωπο φαίνεται ότι ο Αμερικανός Πρόεδρος προτιμά να έχει έναν νικητή, τη Ρωσία, εξέλιξη που παραπέμπει σε επιστροφή συνθηκών Ψυχρού Πολέμου και σε έλεγχο του πλανήτη από συγκεκριμένες δυνάμεις

a.kosonas@realnews.gr

η άποψη
του **ΑΚΗ ΚΟΣΩΝΑ**

Ευρώπη από την αρχή

Η ΕΠΙΛΟΓΗ του Αμερικανού Προέδρου Ντόναλντ Τραμπ είναι να λύνει τα ζητήματα με δυαδικές σχέσεις. Στο ουκρανικό με τη Ρωσία. Στο παλαιστινιακό με το Ισραήλ. Και ως είναι και οι δύο χώρες άμεσα εμπλεκόμενες στους πολέμους. Δεν θέλει διασκέψεις. Δεν αγαπά μακρόδουρτες θεσμικές διαδικασίες συζητήσεων. Αφενός πιστεύει ότι δεν οδηγούν πουθενά. Αφετέρου, με έναν επιχειρηματικό πρακτικισμό, θεωρεί ότι τις λύσεις τις δίνουν οι ισχυροί. Όμως στον κόσμο υπάρχουν και άλλοι. Ενώσεις, χώρες, συμμαχίες. Αυτές, επί Τραμπ, δεν θα δουν μεγάλες δόξες. Και η Ευρώπη τι θα κάνει με το ρωσο-ουκρανικό; Πρώτον, δεν ξέρει ούτε ή ίδια. Δεύτερον, δεν μπορεί να περιμένει από τον Αμερικανό Πρόεδρο να της δώσει ρόλο που θα μπορούσε να έχει βρει από μόνη της, αλλά δεν βρήκε. Τούτων δοθέντων, η Ευρώπη πρέπει να ξανασχεδιάσει

όχι απλώς τον ρόλο της στο ουκρανικό (που είχε περιοριστεί στη μονότονη και αδιέξοδη δαιμονοποίηση της Ρωσίας, λες και η πολιτική και ο πόλεμος διεξάγονται με όρους ηθικής και θρησκευολογικής αντίληψης), αλλά τη θέση της στην παγκόσμια ισορροπία. Όμως αυτό παραπέμπει εκ του αποτελέσματος στην υπόστασή της ως ένωσης κρατών με κοινά συμφέροντα, κοινό νόμισμα, κοινούς στόχους. Από τα προηγούμενα, στην πραγματικότητα υπάρχει μόνο το κοινό νόμισμα. Ούτε τα συμφέροντα είναι κοινά ούτε οι στόχοι. Κάτι δεν πήγε καλά στον αδόκιμο «από τα πάνω» φεντεραλισμό που επιχειρήθηκε. Ο πρόσφατος πόλεμος και η εξέλιξή του στέλνουν πάλι τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης «στα θρανία» για να μελετήσουν όρους, προϋποθέσεις και περιεχόμενο συνύπαρξης. Θα έχουν αρκετό χρόνο να το κάνουν. Οι ΗΠΑ και η Ρωσία δεν φαίνεται να χρειάζονται την Ε.Ε. άμεσα.

ροπίες στον πλανήτη. Στη συγκεκριμένη φάση, στη λίστα ήταν μπροστά το ρωσο-ουκρανικό και η Λωρίδα της Γάζας. Αύριο μπορεί να μάθουμε ότι επόμενα στη λίστα (που μπορεί να αλλάζει ανάλογα με τις ανάγκες των ΗΠΑ) είναι «το σύμπλεγμα» Κίνας - Ταϊβάν, οι Φιλιππίνες ή το Ιράν.

Στέλνει μήνυμα

Στο ρωσο-ουκρανικό μέτωπο φαίνεται ότι ο Αμερικανός Πρόεδρος προτιμά να έχει έναν νικητή, τη Ρωσία, εξέλιξη που παραπέμπει σε επιστροφή συνθηκών Ψυχρού Πολέμου και σε έλεγχο του πλανήτη από συγκεκριμένες δυνάμεις. Δεν αρέσουν στον Τραμπ οι... πολυπληθείς συμμετοχές και οι αναμειγνύσεις στα διεθνή θέματα. Επίσης, σύμφωνα με ενδιαφέρουσες αναλύσεις, επιλέγει να στείλει ένα μήνυμα στην Ευρώπη («ας είστε συγκρατημένοι, η Ρωσία είναι όπως είδατε πάντα ισχυρή») και να αφήσει την Ουκρανία στην ευρωπαϊκή «φιλευσπλαχνία» της ανοικοδόμησης, με τη λογική ότι «και εσείς οι Ευρωπαίοι θα έχετε ρόλο». Όσο για την προσαρμογή της Ουκρανίας, την αναλαμβάνουν οι ίδιες οι ΗΠΑ με σχέδια που τίθενται υπ' όψιν Ευρωπαίων και άλλων (π.χ. Αράβων) συμμάχων. Τα σχέδια αυτά θα περιλαμβάνουν τη δημιουργία «νεκρών ζωνών» μεταξύ των νέων συνόρων που προέκυψαν de facto (το de jure είναι άλλη, μακρινή υπόθεση) από την κατάκτηση των ρωσόφωνων ουκρανικών εδαφών. Οι «νεκρές ζώνες» θα φυλάσσονται από ευάριθμες διεθνείς (ίσως και νατοϊκές, χωρίς να ονομάζονται έτσι) στρατιωτικές δυνάμεις χωρών που θα συνεργάζονται «στο πρόγραμμα». Το αντάλλαγμα για τις ΗΠΑ, όπως έχει ήδη τεθεί, θα είναι η συνιδιοκτησία μέρους των ουκρανικών «σπάνιων γαιών». Κατά πάσα πιθανότητα, στα σχέδια αυτά δεν θα είναι παρών ο Ζελένσκι, που απαξιώθηκε με ακραίο τρόπο από τον Τραμπ. Ο χαρακτηρισμός «δικτάτορας» και η αναφορά σε εκλογές που πρέπει να κάνει αποτελούν σαφή προειδοποίηση πως δεν περιλαμβάνεται στα αμερικανικά σχέδια της επόμενης ημέρας. Η οποία μοιάζει να έχει ήδη ξεκινήσει.